

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ*

KM. GONZALEZ

Ὁ ὑπασιπότης ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ νὰ καταδεχθῇ νὰ ριψὲ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πρῶην σημαιοφόρου· ἀλλ' ἀναχωρῶν ἐξεπλήσαστο διὰ τὴν τόσῃν ἐπεικείην τοῦ ἀνωτέρου του πρὸς στρατιώτην, — διότι ὁ πρὸς τοὺς στρατιώτας οἶκος τοῦ ἡγετοῦ εἶναι εἶδος ἡθικῆς παραδιάσεως τῆς πειθαρχίας.

Ὁ Γουροσλὼρ περιέμενεν ἀνοπομόνως τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου, οὐτινος ἐφοδεῖτο τὰ κκεντροχῆ σχόλια, — μόλις δ' ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ ἀντιζήλου του ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν, καὶ μετὰ φωνῆς προσπνοῆς, καὶ τοι ὀξούτης ἐτι ἐξουσί ε, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐλθε μετὰ τὸν πύλον σου.

Ὁ Βρονίνης ὑπήκουσε ψυχρῶς.

— Ἐχὼ ἀνάγκην, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης, νὰ ὁμιλήσω μετὰ σοῦ, τὴν φορὰν ὅπως ταύτην ὡς φίλος, διότι οὐδεὶς μᾶς ἀκούει.

Ὁ Ἀλέξανδρος προσέκλινεν, — ἐκπλαγείς μὲν, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν εἰπὼν. Περιέμενε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

Ὁ Γουροσλὼρ ἐγέμισε τὸ τσιμπούκιόν του, καὶ ἀνάψας αὐτὸ ἐβόδιζε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς κίθουσῆς.

Ὁ Ἀλέξανδρος περιέμενε πάντοτε.

Ἀλλ' οἱ λόγοι, οὓς ἤθελε νὰ εἰπῇ ὁ συνταγματάρχης ἔκπαιον αὐτῷ τὸν λάρυγγα. Ἀπὸ τοῦ δὲ περιεπάτησε ἱκανὴν ὥραν, καθ' ἁπάσας τὰς διευθύνσεις, ἀφ' οὗ ἐπλησίασεν εἰς τὸν νέον αὐτοῦ γραμματεῖα καὶ ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ πολλάκις, ἐπὶ τέλους κατῴρθησε νὰ εἰπῇ, ἀλλὰ μετὰ μεγάλου ἀγῶνος:

— Κάθισε εἰς τὴν τράπεζαν ταύτην καὶ ἐτοιμάσθητι νὰ γράψῃς.

Ὁ στρατιώτης ἐπλησίασε τὴν ἔδραν του εἰς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἔκειντο φύρδην μίγδην βιβλία καὶ ἐφημερίδες, ἔλαβε γραφίδα καὶ περιέμενε.

Ὁ συνταγματάρχης, χωρὶς νὰ παύσῃ τὸν περίπατόν του, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν πρὸς αὐτόν ἐστραμμένα τὰ νῶτα, ἐπανελάβε:

— Ἀκουσε, Βρονίνη, πρέπει νὰ μοῦ κάμῃς μεγάλην ὑπηρεσίαν.

— Καὶ τί ἐπιθυμεῖ ἐπὶ τέλους ἡ Ὑμετέρα εὐγένεια; ἠρώτησεν ὁ στρατιώτης, ὅστις οὐδὲν ἐνόη ἐκ τῶν διακεκομένων φράσεων τοῦ συνταγματάρχου, ἀλλ' οὐτινος ἡ περιέργεια εἶχε μεγάλως κεντηθῇ.

— Εἶμαι πεπεισμένος, προσέθετο ὁ συνταγματάρχης, διστάζων πάντοτε νὰ

θῶ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπαύστου αὐτοῦ ἐνασχολήσεως, — εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι θὰ ἐκτιμήσῃς τὸ δαίγμα τοῦτο τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης, ὅπερ θὰ σοὶ παρέξω... ἐγὼ δὲ θὰ προσπαθῶ νὰ σοὶ ῥῆμαι ὠφέλιμος. Δὲν ἀγνοεῖς ὅτι πορεύομαι συχνὰ εἰς τοῦ πρίγκιπος, καθ' ὅσον δὲ ἠδυνήθην νὰ παρατηρήσω αἱ ἐπισκέψεις μου δὲν δυσχεραστοῦσι τὴν πριγγίπησάν.

Ὁ Βρονίνης ῥοθάνθη σκοτοδινίᾳσιν. Ἡ καρδιά του ἐπαλλε σφοδρῶς. Ἡ καρδιά του ἐφλέγετο, ἐκινδύνευε νὰ διαρραγῇ ὡς λέδες ἀτμομηχανῆς, μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ πλέον τὸν ἀναπτυσσόμενον ἄτμῳ. Διὰ τῆς σπασμωδούσης χειρὸς του, ἔλυσε τὸν κόμβον τοῦ λαιμοδέτου του, ὅστις ἄρχισε νὰ τὸν πνίγῃ.

Ὁ Γουροσλὼρ, κατειλημμένος ὑπὸ τῆς σταθερᾶς ιδέας του, οὐδὲν τούτων ἐδίδεκε, καὶ ἐξηκολούθησεν οὕτως εἰπεῖν ἀπνευστί:

— Τὸ ὁμολογῶ, ὅτι ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ ἀρέσκειν δὲν εἶμαι πολὺ δυνατός, θὰ ἐπαίξον λίαν κακῶς τὸ μέρος τοῦ Λοντος· αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἀνεπιτήδειος λίαν, ὅπως θέτων τὰ κίτρινά μου χειρόκτια, ἀπομιμοῦμαι τοὺς δαιμόν τοῦ Λονδίνου. Δὲν εἰδεύω νὰ ψάλλω τὴν ἐρωτικὴν διωδὴν τῶν Καθαριστῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ταῦτα, ἀτινα σαγηνεύουσι τὰς γυναῖκα, τινὲς ἐξ αὐτῶν μαντεύουσιν ὅτι ὑπὸ τὸν παλαιὸν φλοῖον ὑπάρχει τι καλόν· ἐννοεῖς, δὲν ἔχει οὕτω, Βρονίνη;

Ὁ στρατιώτης ἀνύψωσε τοὺς ὤμους εἰς σημεῖον ἐκνήσεως, διὰ τῆς ἀκριθείας αὐτομάτου.

— Ἄγισ Νικόλαε, βοήθει! Ἐνόμεζον ὅτι εἶσαι ἐξυπνότερος. Ἀλλὰ καλλίον νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, παρὰ νὰ χάνωμαι εἰς τὰς τοιαύτας περιφράσεις! Ἐπειτα, καὶ διατί νὰ ἐρυθρίω, ἀπὸ εἶμαι εἰς τὸν ἴσον δρόμον; Λοιπὸν, χωρὶς ματαιοδοξίαν, ἀπὸ κανεὶς πρέπει νὰ σοὶ τὰ εἰπῇ ὅλα, μὲ τὸ νῦν καὶ μὲ τὸ σῖγμα, πτωχέ μου Βρονίνη, ἡ ἐγκάρδιος ὑποδοχή, τὴν ὁποίαν μοῦ κάμνει ἡ πριγγίπησσα, αἱ ὅλως ἰδιαιτέραι περιποιήσεις δι' ὧν μὲ τιμᾷ, μὲ ἔκαμαν νὰ πιστεύσω... μὲ ἔκαμαν νὰ ἐλπίσω... Ναι, βεβαίως, αὐτὴ δὲν παρμένει τώρα ἀπ' ἐμοῦ ἄλλα, ἡ εἰλικρινὴ ἐρωτικὴν διακλήρουζιν...

Μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, ἥτις ἐξεκοτίσθη μετὰ ταχύτητος μαρτυρούσης τὴν συγκίνησιν του, ὁ συνταγματάρχης ἐπανελάβε τὸν ἐν τῇ αἵθουσῃ περίπατόν του.

Ἐνστίγχατος ἐφοδεῖτο ν' ἀτενίσῃ κατὰ πρόσωπον τὸν Βρονίνην, διότι ἐνόητο ἐπανεβλεπεῖν ἐν αὐτῷ τὸν νέον καὶ κομ-

ψὸν σημαιοφόρον. — Οὗτος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων τεθολωμένους, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰσάινετο ἐκμηδενισθεὶς, κατακεραυνωθεὶς. Αἱ χεῖρες του ἦσαν τόσῳ σπασμωδικῶς συσφιγμέναι, ὥστε οἱ δάκτυλοι του ἐκρότουν.

— Λοιπὸν! ἐπανελάβε ὁ Γουροσλὼρ, προσπαθὼν νὰ καταστείλῃ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ταραχὴν... τὴν ἐρωτικὴν ταύτην διακλήρουζιν ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ τὴν κάμω... ἐγὼ, ὁ ἀπειρος στρατιώτης, ... ἐγὼ ὁ ἀμαθεὶς ἀξιωματικός, ὅστις δὲν ἐσπούδασα ἄλλο, ἢ τὴν τέχνην τῶν στρατοπέδων... Ὡ! κατκραμένη δὲ ἦναι ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐγεννήθην!... καθ' ἣν ὁ πάρος εἶχε τόσῳ μεγάλην ἀνάγκην ἀξιωματικῶν, ὥστε ἔκαμε τοιοῦτους ἀπὸ σᾶς τοὺς σχολαστικούς τῆς ἀκαδημίας, ἢ τοὺς φιλοσόφους τῶν πανεπιστημίων!... Καὶ δὲν τὸ ἐννοεῖς, ὦ νέε, ὅτι ἡ ἐξευγενισμένη κοινὴ γνώμη, δηλαδή ἐκεῖνοι οἵτινες φέρουσι στίλβνὰ ὑποδήματα καὶ χειρόκτια, δὲν σέβονται περισσώτερον τὸν γηραιὸν στρατιώτην, ἀπὸ τὸν νέον ἀξιωματικόν, ὅστις περιφρονεῖ τοὺς ἀμειλίκτους νόμους των. Ἐγὼ εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος, ἂν δὲν κλίνω τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς παραλόγου ταύτης εὐπρεπείας. — ἂν σὺ δὲν μὲ ἐξάξῃς ἐκ τοῦ λαβυρίνθου τούτου!...

Ἔστη περιμένων τὴν ἀπάντησιν τοῦ στρατιώτου. Οὗτος εἶπε διὰ πνιγμένης φωνῆς:

— Ἡ ὑμετέρα εὐγένεια γινώσκει καλῶς ὅτι εἶμαι ἐνταῦθα, ὅπως ὑπακούσω εἰς τὰς διαταγὰς τῆς.

— Βεβαίως, ἐπανελάβε ὁ συνταγματάρχης, ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν. Σὲ ἐκλεῖξα διὰ γραμματεῖα, διότι εἶσαι ἀξίος νέος, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ σε ἀφήσω ἐν τῷ μέτρῳ τῶν κτηνῶν ἐκείνων, ἀτινα ὁμῶς εἶναι συνάδελφοί σου. Ἐχει καλῶς! ἔχει καλῶς! Εἶσαι εἰγνώμων, δὲν ἀμυβᾷλλω, ἄλλα δὲν θέλω ἀχαριστήσαι. Σοὶ παρέχω εἰλικρινῶς τὸ καλλίτερον μέρος ὅπως μοὶ δεῖξῃς τὴν εὐγνωμοσύνην σου. Ἡ συνήθεια ἀπαιτεῖ ὅπως ἐκδηλώσω τὸ πάθος μου, διὰ τῆς μόντης γλώσσης, ἥτις εἶναι ἐν χρήτῃ ἐν τῇ Αὐλῇ, ἐν Πετροπόλει, καὶ ἐν αὐτῇ ἐτι τῇ Μόσχῃ... Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὴν γλῶσσαν ταύτην. Ἐκατοντάκις προσεπάθησα νὰ ψελλίσω τινὰς λέξεις τῶν συνηθεστέρων, ἐκ τῶν ἀναποφεύκτων εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ πάθους μου... Ἀλλ' ἡ γλῶσσα αὕτη πάντοτε ἀνιάρτις, καύρασε τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν θέλησίν μου... Σὺ, ὅστις ὁμιλεῖς αὐτὴν καλλίον τῆς ρωσικῆς, ἐννοεῖς τώρα τί παρμένω παρὰ σοῦ!...

Ἀλλ' ὁ Βρονίνης δὲν ἠδύνατο ν' ἀ-

* Συνίχεται ἔτε ἐριθμὸν 29, 23, 24, 25, 26, 27 28 καὶ 29.

παντήσῃ. Ἐστρεψε αὐσώματος Ἀνθήκου-
ετος χαλάρωσις κατέλαβε τὴν ἰσχυρὰν
ἐκείνην φύσιν, ἐνῶ ὁ συνταγματάρχης
συγκεινιημένος καὶ τεταραγμένος ἐπα-
σμάθει ὡς κολασμένος ἐπὶ τῆς κλίνης,
ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε ριφθῆ . . .

VIII

Ἡ σιάνς τῶν ἀγίων εἰκόνων

Φρικώδης σιγὴ διεδέχθη τὴν συνδιά-
λεξιν ταύτην, ἥτις κυρεῖς ἀποτελέσθη
ἐξ ἑνὸς μονολόγου. Ἦς δὲ νὰ ἐξηγήσῃ
τις τὴν ἀλλόκοτον παραγὰν τοῦ στρα-
τιώτου; Ἐπεθύμει μεγαλῶς νὰ ὁμνήσῃ
κατὰ τοῦ συνταγματάρχου καὶ νὰ τὸν
πνίξῃ, — διότι παίζων ἐπαύρασε τὴν
καρδίαν τοῦ τὸν ἐφόνευε. — Ἀλλὰ τότε
θὰ ἔχανε πᾶσαν ἐλπίδα νὰ ἐπανόη-
σῃ τὴν Βεράτσκα, ἣν κατέλειπε εἰς πᾶν
τα τοῦ μέλλοντος, τὰ ἐνδεχόμενα. Ἀς
ἐτέρου, ἡρνούμενος νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν
Γουροσλώφ, ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἂν κατέ-
στρεψε πάσαις τὰς ἐλπίδας τῆς σωτη-
ρίας, παρακολουθῶν μόνον ἐπὶ ὀλίγον
καιρὸν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ γελοίου τού-
του ἀντιζήλου. Ἦθελε νὰ καγγιά-
σῃ νὰ δείξῃ αὐτῷ τὴν λευκόφαιον κόμην
τοῦ, νὰ χλευάσῃ τὴν ἀδεξίαν συμπερι-
φορὰν τοῦ, νὰ δώσῃ ἐν ράπισμα εἰς τὰς
φιλαρέσκους ἀπαιτήσεις τοῦ, — ἀλλ' ἡ-
ναγκάζετο νὰ κρατῇ τὸν ἑτοίμον νὰ
διαφύγῃ τῶν χειλέων τοῦ σαρκασμὸν
καὶ νὰ ὑποκριθῇ τὸν ἀδιάφορον.

Ὁ συνταγματάρχης κατεληγμένος
ὑπὸ τοῦ ἀγρίου ἐγωϊσμοῦ τοῦ πάθους
τοῦ, μὴ ἐννοῶν τὸ ἄλλος τοῦ γραμμα-
τέως τοῦ, ἐξήκολούθησε νὰ κατασυν-
τρίβῃ τὴν κατασπαργμένην ἐκείνην
καρδίαν.

— Ἀκουσε καλὰ, Ἀλέξανδρε, ἐ-
πανέλαβε. Δὲν σοὶ ὁμιλῶ ὡς ἀνώτερος,
ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος ἐνθυμούμενος τὸ
παραλθόν σου καὶ ζητῶν παρὰ σοῦ μίαν
τῶν ὑπηρεσιῶν ἐκείνων, ἃς οἱ φίλοι
προσφέρουσι πρὸς τοὺς φίλους. Ἐδῶ δὲν
ὑπάρχει ἀρχηγὸς διατάττων, ἡ στρα-
τιώτης ὑπακούων. Τὴν ὑπηρεσίαν ταύ-
την, ἐσὺ βέβαιος, θὰ πληρώσω μὲ τὸ
παραπάνω. Ὑποχρεοῦμαι νὰ ἱκετεύσω
ὑπὲρ σοῦ τὸν πατέρα μας τσάρου, καὶ
ἐλπίζω, ἐπιτύχω παρὰ τῆς ἐπιεικείας
τοῦ τὴν χάριν σου. Εἶναι ἀρκετόν; Ἀ-
παιτεῖς περισσότερον; Ἠπατήθην περὶ
τῆς πρὸς με φιλίας σου; Ὁμίλησον ἐ-
λευθέρως. Ἄν ὑπάρχῃ τις αἰτία, ἥτις
σὲ ἐμποδίζει νὰ με βοηθήσῃς, γράφων
ἱκουσίως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἣν
ἄλλως δύναμαι καὶ νὰ ἀπαιτήσω, —
ὁμίλησον, καὶ σοὶ ὀρκίζομαι εἰς τὸ
τσιμεντικόν μου τοῦτο νὰ λησμονήσω
τὸ μυστικόν σου. Μὴ με περιπαίζῃς ὁ-
μως Ἀλέξανδρε, διότι ὑποφέρω . . .
ὑποφέρω φρικώδως . . . με ἐννοεῖς; . . .

ὑποφέρω πρὸ πάντων διότι ἡναγκάσθην
νὰ ἱποταθῶ πρὸς σέ.

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ συνταγμα-
τάρχου διεδέχθη αὖθις φοβερὰ σιγὴ,
καθ' ἣν ὁ Γουροσλώφ παρατήρει τὸν
Βρονίνην δι' ὅρους πράγματι ἱκετευτι-
κοῦ. Ἡ εἰκὼν τῆς Βεράτσκας διήρχετο
πρὸ τῶν τεταραγμένων ὀφθαλμῶν τοῦ,
τὸ δὲ σφοδρὸν πάθος τοῦ γελοιοπα-
ιδεύοντος, — ὅπερ ὅσους τὸν δοῦκα τοῦ
Ρισσεμὲ εἰς τόσας τρέλλας — τὸν καθί-
στα παύρονα.

Ὁ στρατιώτης ἄρρωτος — διότι τὰ
χειλῆ του ἦσαν κεκολλημένα νευρικῶς —
ἀνέλαβε βραδέως τὸν κάλαμον, ὃν
κατὰ πρῶτον εἶχε ρίψει μακρὰν. Ἦτο
κατωχρός, θὰ ἐφάνετο δὲ ἥρεμος ἄνευ
τοῦ ἰδρώτος, ὅστις ἔρρεεν ἐκ τῶν πα-
ρειῶν τοῦ. Εἶτα ἀπήντησε διὰ φωνῆς
βραδείας:

— Περιμένω ὅπως ἡ ὑμετέρα εὐγε-
νὴς ὑψηλότης μοι ὑπαγορεύσῃ ρωσιστί
ὅ,τι ἐπιθυμῶ νὰ γράψω εἰς τὴν πριγγί-
πασσαν. Θὰ μεταφράσω τοὺς λόγους
τοῦ ἀμέσως γαλλιστί.

Ἡ Γουροσλώφ ἐρηξε κραυγὴν χαρᾶς.
Μία ἐστὶ λέξις τοῦ γραμματέως τοῦ,
καὶ θὰ τὸν ἐνηγκαλιζέτο προθύμως.

Ἀπασαι αἱ φῆμαι, ἃς ἡ συκοφαντία
διέδωσε περὶ τοῦ πρὸς τὴν πριγγίπασ-
σαν ἔρωτος τοῦ Βρονίνη, διασκεδάζοντο
ὡς δυνήλη τῆς πρώτης. Ἡ σκανδαλώ-
δης αἰτία τῆς μονομαχίας τοῦ καθί-
στατο ψευδής. Ὁ Ἀλέξανδρος παρείχεν
αὐτῷ τὴν στιγμὴν ἐκείνην περιφανῆ
ἀπόδειξιν.

Τότε ὁ συνταγματάρχης καταβιβάσας
τὸ τσιμεντικόν του ἄχρι τοῦ ἐδάφους
καὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ στηριχθεὶς
ἐπ' αὐτοῦ ἀπήντησε μετὰ βλακώδους
φιλαρεσκείας:

— Καλὰ, Ἀλέξανδρε. Γράψε πρὸς
τὴν πριγγίπασσαν ὅτι δύναται νὰ ᾔσῃ
βεβαία ὅτι οὐδέποτε θὰ εὖσῃ σύζυγον
τόσῳ καλόν, ὡς ἐμέ. Ἄν ἡ Βεράτσκα
ἐπιθυμῇ νὰ μείνῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ,
μένω. Ἄν θέλῃ νὰ παραιτηθῶ, πα-
ραιτοῦμαι. — Ἄν ἐπιθυμῇ νὰ ζῇ
εἰς τὴν πρωτεύουσάν, ἢ νὰ μένῃ ἐν τῇ
ἐπαρχίᾳ, εἶμαι ἑτοίμος νὰ τὴν ἀκολου-
θήσω. Πανταχοῦ, ἐπὶ τέλους, ὅπου κρί-
νεται εὐλογον, ἀρκεῖ νὰ μοὶ ᾔσῃ ἐπιτε-
τραμμένον νὰ μένω μετ' αὐτῆς, θὰ ᾔ-
μαι εὐχαριστημένος, εὐτυχὴς ὡς κατὰ
τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ τσάρος μοὶ
ἔδωκε τὸ πρῶτον σὺνταγμα καὶ ἕκαμα
τὴν πρῶτην μου στρατιωτικὴν ἐπιθεώ-
ρησιν. Ταῦτα πιστεύω σὲ ἀρκούσιν, ὅ-
πως ἐκφράσῃς μᾶλλον εὐγλωττῶς ἢ
ἐγὼ πᾶν ὅ,τι αἰσθάνομαι.

Ἐτιώπησεν. Ὁ Βρονίνης, ὅστις ἔγρα-
φε διὰ πυρετώδους ταχύτητος, ἔστα-
μάτησε ταυτοχρόνως.

— Ἐτελείωσας; ἤρώτησεν ὁ συν-
ταγματάρχης.

— Ἡ ὑμετέρα εὐγενὴς ὑψηλότης,
εἶπε ψυχρῶς, καίτοι διὰ φωνῆς λίαν
συγκεινιημένης ὁ στρατιώτης, δὲν ἔχει
τι πλέον νὰ προθέσῃ; Ὅσον τὸ κατ'
ἐμέ, πιστεύω ὅτι ἀξιωματικῶς, ἔχων
μάλιστα τὴν ὑμετέραν ἀξίαν, δὲν ἔχει
ἀνάγκην νὰ προστρέξῃ εἰς τὰς πομπώ-
δεις καὶ ὑπερβολικὰς φράσεις τῆς φιλα-
ρεσκείας, ὅπως εἶχεν τὴν καρδίαν τῆς
νεανίδος, ἣν ἀγαπᾷ. Διὰ τῶν ὀλίγων
τούτων λέξεων, ἃς πιστῶς μετέφρασα,
εἶπετε τὰ πάντα. Θέλετε νὰ σὲ ἀνα-
γνώσω ρωσιστί ὅ,τι ἔγραψα γαλλιστί;

— Ὁχι, Βρονίνη, ὄχι. Εἶσαι ἱκανό-
τατος γραμματεὺς, καὶ δὲν ἔχω νὰ
πράξω ἄλλο, ἢ νὰ ὑπογράψω. Θὰ ἐν-
θυμηθῶ τὴν πολὺτιμον ταύτην ὑπηρε-
σίαν σου, φίλε μου, καὶ θέλω νὰ παρα-
στής εἰς τοὺς γάμους μου φέρων τὴν
στολὴν σου τοῦ σηματοφόρου. Βασίζου
ἐπὶ τῆς εὐκρινείας μου, ὡς κατὰ τὴν
στιγμὴν ταύτην βασίζομαι τυχερῶς ἐπὶ
τῆς ἰδικῆς σου.

Ἐνῶ ὁ συνταγματάρχης ὑπέγραφε
τὴν ἐπιστολὴν μετὰ χαρᾶς προκαφόρου,
ὁ Ἀλέξανδρος ἐρρίγει. Πρώτην φορὰν
ἐφοβήτο τὸν συνταγματάρχην, διότι
πρώτην φορὰν ἤσγυνετο ἑαυτὸν.

Καὶ τοῦτο, διότι εἰς τὸ ἄνω τῆς
ἐπιστολῆς μέρος ὁ Βρονίνης εἶχε χαρά-
ξει γραμμὰς τινὰς, ἀπεικονίζουσας τὰς
βασάνους τοῦ διὰ πυρίνων χρωμάτων.
Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ εἰς τῆς εὐκαι-
ρίας τὸν πειρασμόν. Ἐκλινε δὲ τὴν κε-
φαλὴν ὅτε εἶδε τὸν Γουροσλώφ μετὰ
πλήρους ἐμπιστοσύνης δίδοντα τὴν ἐπι-
στολὴν εἰς Κοζάκον, ὅπως φέσῃ αὐτὴν
ἡμέτως εἰς τὸ φρούριον τῆς Ἀρμίας Ῥο-
μαρίας.

— Εἶσαι ἐλεύθερος Βρονίνη, εἶπεν
εἶτα αὐτῷ ὁ συνταγματάρχης σφίγγων
ἐγκαρδίως τὴν χεῖρά του, — ἐλεύθερος
ἄχρι τῆς ἡμέρας τῆς στρατιωτικῆς ἐπι-
θεωρήσεως, ἥτις θὰ ᾔσῃ ἡ τελευταία
σου δοκιμασία, ὡς ἐλπίζω. Θὰ ἀναλά-
βῃς τὴν πρῶτην σου στολὴν, ἢ θὰ χά-
σω ὅλην μου τὴν ἐπιροήν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἀλέξανδρος ἔτρε-
χεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἰσρόγ.

Ὁ Βρονίνης δὲν κατώρθωσε νὰ φθά-
σῃ τὸν Κοζάκον. Ὅτε παρουσιάσθη εἰς
τὸ φρούριον, ὁ πρίγγιψ Μουράκιν εἶχεν
ἐξέλθει εἰς τὸ κυνήγιον, ἡ δὲ θυγάτηρ
τοῦ ἐξῆλθεν ἐπίσης χωρὶς οὐδὲν νὰ εἰπῇ
εἰς τὰς θαλαμηπόλους τῆς, ἀφοῦ ἔλαβε
τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ταγματάρχου Γου-
ροσλώφ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔμαθε τὰς λεπτομε-
ρεῖας ταύτας παρά τινος ὑπαρέτου, ὅστις
εἶπεν αὐτῷ νὰ περιμένῃ τὸν πρίγγιπα
ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς, διότι ἀνε-

γνώρισεν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ κοινωρτοῦ κεκαλυμμένον τοῦτον στρατιώτην ἀρχαῖον φίλον τῆς οἰκίας. Ἀλλοτε θὰ ὄν σπερχάλει νὰ μεταβῇ εἰς συνάντησιν τῆς πριγγιπῆσσης ἐν τῷ ἄλσει, ἀλλ' ἤδη ὁ Βρονίνης δὲν ἤδύνατο νὰ ἰδῇ τὴν Βεράτσκα, ἀνευ ρητῆς ἀδείας τῆς.

Ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος. Ἡ συμφορὰ δεσμεύει τὸ σῶμα, συγκεντροῦσα ἐν τῇ ψυχῇ ἀσπασαν τὴν ἐνεργητικότητα.

Ἡ αἰθούσα αὕτη ἐτήρει τὴν κομψὴν αἰτῆς πολυτέλειαν, ἥτις ἤδύνατο νὰ θέλῃ τὰ ὄμματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς ἡ λαμπρὰ εἰκὼν τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ ἀναμνήσεων. Ὁ σημασιοφόρος θὰ ἔκρινε εἰκοσάκις τὸν γυρὸν τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης αἰθούσης. Εἰκοσάκις παρατήρει τὰς ἐν αὐτῇ εἰκόνας, τὰς προτομάς, τὰ ἔπιπλα. Ἀπάσας ἐκείνας τὰς μηδαμινότητας, ἃς ἐπιβάλλει ἡ πολυτέλεια, θὰ ἐτίμα δι' ἰδιαιτέρας προσοχῆς, ὅπως διασκεδάσῃ τὴν ἀνυπομονήσαν του, περιμένον τὴν πριγγιπῆσσαν — Ὁ στρατιώτης δι' οὐδὲν ἐνδιεφέρετο, οὐδὲν ἔβλεπε, διότι... δὲν ἠσθάνετο πλέον τὰς ἐπιμιδὰς βαρυνούσας τοὺς ὤμους του. Τὰ χρυσὰ νήματα, ἅτινα συνδέσαν αὐτὸν μετὰ τοῦ πλουσίου καὶ ἀριστοκρατικοῦ βίου, μετὰ τῶν μαρμάρων, μετὰ τοῦ ὀρειχάλκου, μετὰ τῆς μετάξις, εἶχον πάντα κοπῇ.

Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπίστευεν ὅτι ἀκούει τὸν θρόνον τῆς ἐσθῆτος τῆς Βεράτσκας. Ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ τὴν ἰδῇ, αἰὲν τὴν ὀνειροπᾶλει, κατὰβλημένην ὡς αὐτὸν. Θὰ κατέργῃ προθύμως τὸν τῆς πριγγιπῆσσης τίτλον τῆς, θὰ ἐσχιζέ τὰς ἐσθῆτάς τῆς, θὰ ἐσκαρπίζε τὰ κοσμήματά τῆς, ὅπως τὴν προεγγίσῃ εἰς ἐκυτὸν. Ὁ Βρονίνης ὁ ἀπόκληρος τῆς κοινωνίας, ὁ δοῦλος τοῦ στρατῶνος, θὰ εἴη μεταμέρως προθύμως εἰς ἀπλὴν χωρικὴν, θὰ τῇ ἀπέσπῃ ἐκ τοῦ κομποῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς κόσμου τῆς ἀριστοκρατίας, ὅπως τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸν ἀγροίκον καὶ ἀγρίον βίον τοῦ στρατιώτου. Ἐμῖσαι καὶ αὐτὴν τὴν ἐκ γὰζης ἐσθῆ αὐτῆς, καὶ αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς ὠραίους βοστρούχους τῆς κόμης τῆς, διότι, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπηγορεύετο αὐτῇ νὰ θέλῃ τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην καὶ νὰ μεθυσθῇ ἐκ τῆς εὐωδίας τῆς κόμης.

Καὶ ὅμως ἡ πριγγιπῆσσα δὲν ἔπαυετο. Βαρυνθεὶς νὰ περιμένῃ, φασαμένως μὴ ἡ Βεράτσκα ἀπέφυγε τὴν παρουσίαν του, ὅπως τὸν κάμῃ νὰ ἐνωήσῃ τὴν ἀδιακρίσιαν του, ἐτόλμας νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ ἄλσος, ἔχων ἀπόφασιν νὰ τὴν εὕρῃ καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς ἀριστικήν ἐξήγησιν.

Διήλθεν ἀπάσας τὰς δενδροστοιχίας, ἤρουνσε πάντα τὰ μέρη, εἰσῆλθεν εἰς τὰ σπήλαια διέτρεξε τὸν λαβύρινθον,

οὐδὲν ὅμως ἔχων ἀνεκάλυψε τῆς νεανίδος. Τὰ πτηνὰ μόνον ἐτάρασσον τὴν ἡρεμίαν διὰ τῶν εἰρωνικῶν αὐτῶν νελαδημάτων, ὡσανεὶ ἐχλεύαζον αὐτὸν διὰ τὰς ἀγόνους ἐρεύνας του. Ὁ πυρετὸς τὸν κατέπλεγε.

— Μὲ ἐδίωξεν, ἐσκέπτετο, καὶ ἤδη μὲ φεύγει. Εἶναι φυσικόν. Ἐπὶ τέλους ἐρῆσαν εἰς τὴν πυκνὴν σκιάδα. ὁπισθεν τῆς ὁποίας ἐμυκάτο ὁ καταρράκτης. Ὁ Ἀλεξάνδρος, νειμνήσθη ὅτι ἡ πριγγιπῆσσα μετέβαινε συχνάκις ἐκεῖ ὅπως προσευχῆθῃ ἐνώπιον τῶν ἀγίων εἰκόνων ἃς ἡ μήτηρ τῆς εἶχε τοποθετήσει.

Ἐκάστη ρωσικὴ οἰκία, ἀπὸ τῆς καλῆς ἀγρὸς τοῦ μεγάρου, δέον νὰ ἔχῃ τὸ εἰκονοστασίον τῆς, πλήρες εἰκόνων ρυθμοῦ βυζαντινοῦ, ἀπλότητος ἀγροίκου καὶ παιδικιῶδους.

Ἡ σκιάς ἦτο λοιπὸν ἀπαραδίσκτον ἱερὸν, ὅπου οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ταραξῇ τὴν πριγγιπῆσσαν προσευχομένην. Ἀλλ' ὁ Βρονίνης ἦτο σχεδὸν παρὰ πρὸν, ὅθεν δὲν ἐδίωτασε νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ ἱερῷ ἐκείνῳ ἀσύλῳ. Περιεφρόνει πάντα κίνδυνον, ὅπως ἰδῇ τὴν Βεράτσκα. Μὴ ὁ ἀπλανηθεὶς ὁδοιπóρος διστάζει νὰ πῇ ἐν ψυχρᾷ πηγῆς, καὶ ἂν ἐπὶ κινδυνῇ νὰ ἀποθάνῃ. Ἡ θύρα ἦτο ἡμίλειστος. Ἀνῆλθεν ἀφορητὶ τὰς βαθμίδας τῆς σκιάδας, ὡς κλέπτει, ὅπως καταλάβῃ εἴρην τὴν νεανίδα. Εἰσῆλθε δὲ διὰ τῆς αὐτῆς προφυλάξεως, καὶ ἔστη κίνητος, παρὰ φῶρος ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἄλλὰ ταῦτο χρόνος καὶ τρέμων, ἀπέναντι τοῦ ἐνώπιόν του θεάματος.

Τὰ πορφυρὰ παραπετάσματα τῶν ἀγίων εἰκόνων ἦσαν ἀνατεταμένα. Ἡ Βεράτσκα, γονυπετὴς καὶ ἐπιστολὴν κρατοῦσα εἰ, τὰς χεῖρας ἐδέετο μετὰ θερμότητος.

— Μῆτέρ μου, καὶ σὺ ἀγία μου προστάτις, εἰσεγε, φωτίσατέ με. Προσφέρω ὑμῖν τὸ ἄλγος μου ὡς ἐξέλεσμόν τῶν ἀμαρτιῶν μου. Φωτίσατέ με. Ἡ ἀπιστος θυγάτηρ σας ὑποτάσσεται καὶ ζητεῖ παρ' ὑμῶν ἐν θαύμα, — διότι εἶναι θαῦμα νὰ περιμένῃ τις ἐξ ἀνθρώπου προξενὸν δικαίαν καὶ ἀγαθὴν. Ὁ Ἀλεξάνδρος παίζει τὴν ζωὴν του καὶ τὴν τῆς μητρὸς του, ὡς τὸ εὐτελέστερον τῶν πραγμάτων, ὅπως μὲ ἰδῇ μίαν στιγμὴν μόνον! σῶσατέ τον! σῶσατέ τον! ἀπαλλάξατέ τον τοῦ θημίου του!

Ἡ νεανὶς ἀνεκίρτησε: — Δυστυχῆς ἐγώ, τί εἶπον! Ὅχι, ἀγία μου προστάτις, μὴ μὲ βλέπεις ὡρ, ἰσμέναν. μὴ μὲ ἀποκροῖς! Ἡ δέησίς μου δὲν εἶναι ἀσεβής, δὲν ζητῶ παρὰ σοῦ τὸν θάνατον τοῦ κακοῦ! Εὐσπλαχνισθετέ με. Αἱ ἰδέαι μου εἶναι ἀόρισται καὶ συγκεχυμέναι, ἢ μᾶλλον μίαν καὶ μόνον ἔχω ἰδέαν, σταθεράν, ἀμετάτρεπτον, ἐπίμονον, νὰ σῶσω τὸν Ἀλεξάνδρον. Φεῦ!

ἐτρυμώθη ἀρεκτά! Ἐθυσίασα πάσας τὰς ἐπιθυμίας μου, πάσας τὰς ἐλπίδας μου! Ἠρνήθη νὰ ἰδῶ τὸν στρατιώτην, Ἐπίτρεψόν μοι τοῦλάχιστον νὰ τὸν προστατεύσω, θυσιάζουσα ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ πάντα πλὴν τοῦ ἐρωτός μου, διότι δύναμαι νὰ τὸν ἀποκλύψω, νὰ τὸν ἀρνήθω, οὐχὶ θυμῶς καὶ νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς καρδίας μου. Δύναμαι νὰ μὴ προσέρω τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ πιάσω ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν συλλογίζομαι. Δύναμαι νὰ μὴ τὸν βλέπω, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ τὸν ἐκδιώξω ἐκ τῆς καρδίας μου. Ἄς ὑποφέρω ἐνόςω ζωῇ, ἀγία μου προστάτις, ἀλλ' ἂν εἰσεύρω τοῦλάχιστον ὅτι τὰ βάσανά μου συνέτειναν εἰς τὸ νὰ τὸν καταστήσωσιν εὐτυχῇ!

Ὁ Ἀλεξάνδρος δὲν ἤδύνατο ν' ἀναπνεύσῃ. Ἦχε τὸν παράδειον ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἠγατάτα, ὡς δὲν ἐτόλμα νὰ ὀνειροπολήσῃ εἰς αὐτὰς τὰς ὥρας τῆς παραρροῦνης του. Δὲν ἤδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὅσα ἤκουε ἦσαν πραγματικά, εἴτινε δὲ ἀκουσίως τὴν χεῖρα πρὸς τὴν νεανίδα, ὅπως τὴν σφίγγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐν τούτοις ἡ Βεράτσκα ἐφαίνετο ταρασσομένη ὑπὸ ἄλγος νῆς τινος ἰδέας. Ἠσπάσθη μετ' ἀγρίας παραφοράς τὴν εἰκόνα τῆς προστάτιδος τῆς καὶ ἐπανελάβε μετὰ φωνῆς ὑποκόφου:

— Τὸ αἰσθάνομαι, ὅτι ὅπως τύχῃ συγγνώμη: καὶ παρ' ὑμῶν καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, δέον νὰ θυσιασθῶ, ὡς ἀγία, εἰκόνας! Ἐστὼ θὰ ἀγοράσω τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ οἷῳ δὴ ποτε ὄρω μοὶ ἐπιβάλλετε. Πρέπει νὰ θυσιάσω ἐμυτὴν, τὴν εὐτυχίαν μου, τὸ μέλλον μου; Δὲν θὰ διστάσω. Ἀπαιτεῖται νὰ συνδέσω τὴν τύχην μου μετὰ τῆς τοῦ μισητοῦ ἀνδρός, ὅστις, ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ κοθαικώτεται ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρά μου;... Ἄν ἡ ζωὴ, ἂν ἡ τιμὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶναι ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ, πιστεύω ὅτι τὸν ἀγαπῶ ἤρεκτά, ὅπως καθυποβλήθω καὶ εἰς αὐτὴν τὴν βύζανον.

Ὁ Βρονίνης ἐκλείσσε τὴν θύραν τῆς σκιάδας, ὁ δὲ ἄνεμος ἐσθῆσε τὰς δύο λαμπάδας, αἵτινες ἐλαίον ἐνώπιον τῶν ἀγίων εἰκόνων.

— Βεράτσκα, εἶπε ψυχρῶς, μὴ κάμῃς τὸν ἀνόσιον τοῦτον ὄρκον.

Αὕτη ἐστράφη ἐντῶμος. Εἶδε τὸν Ἀλεξάνδρον ὠχρόν, σπινθιζόμενον ἐπὶ τῆς θύρας καὶ τρέμοντα ὑπὸ τὸν στρατιωτικὸν του μανδύαν.

— Ἀλέξανδρε! ἐψιθύρισε καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς διαχύθη οὐράνιον μεδίμα.

Ὁ στρατιώτης ἐπρυχώρησε πρὸς αὐτὴν:

— Μὴ κάμῃς τὸν ὄρκον τοῦτον, Βεράτσκα, ἢ φανεύομαι ἐνώπιόν σου

Ὁ συνταγματάρχης καταχρᾶται τῆς ἐξουσίας του. Εἶναι αὐτιδανός. Δὲν πρέπει νὰ συζευχθῇ αὐτιδανόν, καὶ ἂν ἔτι ἀποθάνῃ, καὶ ἂν ἔτι οὐδένα ἀγαπᾷ. Δὸς τὴν χειρὰν σου εἰς οὐδὲν ἄλλοτε ἄλλον, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὸν Γουρσλῶφ. Τὸν μισῶ, καὶ ἂν δὲν μοι ἦτο προσφιλεῖς ἡ ζωὴ, ἕνεκα σοῦ, ἕνεκα τῆς μητρὸς μου, θὰ τὸν ἐφόνευον. Εἰςέυρεις ὅτι σὲ ἠγάπων, καὶ μὲ λαμβάνει ὡς μυστικὸν σύμβουλον τοῦ ἐρωτῆτός του. Φοβεῖται μὴ σὲ ἠγαπῶ ἔτι, καὶ ἐκλέγει τὴν χειρὰ μου, ὅπως γράψῃ τὰς πρὸς σὲ ἐρωτικές του διακηρύξεις ! Εἶναι αὐτιδανός, διότι βασανίζει ἡμᾶς ἀφροτέρους, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης γενναιοφροσύνης ! Βεράτσκα, μὴ ἀπαντήσῃς εἰς αὐτὸν, ἀπόλυσέ τον, διώξέ τον. Ἐγὼ, μὲ ἐδίωξας !

— Ἀλλ' ἡ ὀργή του θὰ πέσῃ ἐπὶ
σου, Ἀλ. ξανδρε, ἐπανάλαβεν ἡ Βεράτ-
σκα, διὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς. Σὺ θὰ γίνῃς
τὸ πείγμα τῶν φαντασιοπληξιών καὶ
τοῦ μίσους του. Δύναται νὰ σὲ ἐξευτε-
λίσῃ, ἂν σὲ τιμωρήσῃ, νὰ σὲ καταδι-
κάζῃ νὰ ἐξαγνίσῃς διὰ τῇ ἀτιμώσεως
φανταστικόν τι σφάλμα. Ὅχι, Ἀλέξαν-
δρε, ὀφείλω νὰ περιποιηθῶ τὸν συνταγ-
ματάρχη. . . .

Ὁ Βρονίνης τὴν ἡτένισεν ἀσκαρδα
μυκτί, καὶ ἐξέβαλε πικρὸν γέλωτα.

Ἀπατάσαι Βεράτσηκα. Δὲν θέλεις
βεβαίως νὰ μὲ ἀπατήτης, τοῦλάχιστον
τὸ πιστεύω, ἐπιθυμοῖς νὰ μὲ σώσης,
ἀλλὰ στερεῖσαι τὴν πρὸς ἑαυτὴν εἰλι-
κρινείας. Εἶχον ἄδικον νὰ ἐκπλαγῶ.
Εἶσαι ἡ κόρη τοῦ πρίγγιπος Μουριάειν.
Κατὰ βάθος ἐρυθρίᾳ; ἀγαπῶσα ἓνα
στρατιώτην, καὶ ὑποκύπτεις εὐκόλως
εἰς τὸ νὰ συζευχθῇ τὸν συνταγματάρ-
χην Γουρσλώφ. Εἶναι φυσικώτατον.
Ὅπως κατευνάσῃς τὴν μυστηριώδη φω-
νὴν τῆς καρδίας σου, προσπαθεῖς νὰ
ἀποδώτῃς ἀξίαν εἰς τὴν εὐκόλῳ ταύτην
ὑπόκυψιν, μεταβάλλουσα αὐτὴν εἰς θυ-
σίαν. Δὲν ἀπατῶμαι ἐκ τῆς κομωδίας
ταύτης, πριγγίπησσα. Απεμόνευσον λοι-
πὸν ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν τὸ γυναι-
κεῖον μέρος σου, καὶ ἔσο εἰλικρινής.
Θαυλόγησον ὅτι μία πριγγίπησσα δὲν
δύναται νὰ συζευχθῇ εὐπρεπῶς ἓνα
στρατιώτην. Τί διαβόλον! δὲν εἶναι ρα-
κοπῶλις. Ἀλλὰ δι' ὅσον καὶ ἂν ᾖ καὶ
τις πριγγίπησσα, εἶναι καὶ ὀλίγον γυνή.
Ὡς ἐκ τούτου ἡ συμφορὰ μου σοὶ ἐμ-
πνέει εἰλικρινῆ οἶκτον, καὶ προσεύχεται
ὑπὲρ ἐμοῦ. Τοῦτο εὐχαριστεῖ εἰς τὴν συ-
νείδησίν σου, καὶ οὐδέν τι βλάπτει. Καὶ
αὐτὸς ἔτι ὁ Γουρσλώφ δὲν δύναται
νὰ δυσχερεσθῇ διὰ τοῦτο, διότι ἂν
ᾔσαι στρατιώτης ἡ ωραιότης σου μοι
ἐπῆνεγκε τὴν συμφορὰν ταύτην. Ἀφοῦ
σὲ συζευχθῇ ὁ συνταγματάρχης εἶναι
ἐκπνὸς νὰ μὲ προδιδῇς, εἰς οἶκτον καὶ

ἔξ ἀγνωμοσύνης διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν
τῷ προτίθεισκον. Ἐσο εὐτυχής, κυρία.

Ἡ Βεράτσκα εἶχεν ἐγερθῇ καὶ ἤκουεν αὐτὸν ἐκ θαμβόσε, χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ τὸν διακόψῃ. Ὅτε δὲ τὸν εἶδεν ἑτοιμον νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ νὰ ἐξεέλθῃ;

— Εἶναι φρικώδη αὐτὰ τὰ ὅποια
λέγεις, Ἀλεξάνδρε, ἀνέκραξε. Μὲ ἐκ-
λαμβάνεις ὥς μίαν τῶν ματαίων καὶ
κούρων γυναικῶν, αἵτινες παίζουν με-
τὰ ζωῆς. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ μὲ
κατηγορεῖς ἥδη, μὲ μίμνεσαι διὰ τὰς
βασάνους σου, οὐδ' ὁλοῦς λαμβάνων ὑπ'
ὄψιν τὸς ἰδικὰς μου.

— Ἐχω λοιπὸν ἄδικον ; ἐπανελάβεν ὁ Βρονίτης. Δὲν εἶσαι, ὡς πᾶσαι αἱ ἀδελφαί σου, δοῦλη τῶν ἐπωμίδων καὶ τῶν πτεροιστήρων ; Ὅτε ἔσπερον τὰς ἐπωμίδας ἤξιζον ἐν βλάβῃ, ἐν μειδίᾳ, ἐν ῥάβδῳ. Σήμερον εἰμὶ στρατιώτης. Μὴ ἐνδιδώκουσι, καὶ δοκίζονται νὰ συζευχθῶσιν ἐνὰ συνταγματάρχην, ὅπως μὲ σώωσιν ἀπὸ τοῦ κινδύνου. Ἐχω λοιπὸν ἄδικον, πιστεύων ὅτι ὑπῆρξεν παλγῆιον κατὰ γένιον φιλαρεσκείας ;

Ἡ περιγίγνησα ἔκλινε μετὰ λύπης
τὴν καρδίαν, ἐνώπιον τοῦ σπινθηροβο-
λοῦντος βιήματος τοῦ Ἀλεξάνδρου,
καὶ συνέστρεψεν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς
τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γουρσλώφ.

— Ναι, ἐψεύθισα πολλάκις ἵσως ἐσκέφθης ὅτι ἂν δὲν ἐγνώριζες ἡμᾶς· καὶ τὸν πτωχὸν ὑπασπιστήν, τὴ μητέρα σου δὲν θὰ εἶνες τότε δάκρυα! Νοί, ὑπῆρξα φιλάρεστοι, ὑπῆρξα ἐνσχοι, καὶ δι-καίως μὲ κατηγορεῖς Ἀλέξανδρε!

Ἡ ὁρμή τοῦ στρατιώτου κατέπεσαν
ἀπέναντι τῆς τοιχύτης εἰλικρινούς τα-
πεινώσεως.

— Σε κατ'γορῶ, ἐπανελάθειν ἡσύ-
χωτος, καὶ ὁμῶς τοῦτο εἶναι ἀλλόκοτον.
ὕπερηφάνια ἐκ μέρους μου. "Ὁρῶ
γονυπατῆς νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὸν
οἶκτον, δι' ὑπὲρ ἐμοῦ αἰσθῆσαι. Σοὶ ὁ
φείλω ὅλην τὴν εὐδοκίαν τῆς ζωῆς
μου, διότι αἱ διὰ παντός νῦν ἀπολα-
σθῆναι ὦραι τῶν συνδιαλέξεών μας
δύνανται νὰ ἐξαγοράσωσιν πάσας τὰς
θλίψεις. Ναί, Βεράτοκ, ἐπανευρίσκω
τὴν εὐαδίαν τῶν καλῶν τούτων, τὴν
ἀγίαν τῆς καρδίας εἰσόδουσαν ὁσμὴν
τῶν δένδρων, βλέπων τοὺς ὑπὸ τοῦ ἡ-
λίου φωτιζομένους βράχους τούτους,
τοὺς ἀναμνησκοντάς μοι τὸ παρελθόν,
ἀναμνησκόμεναι γεγονότων τόσων θελ-
κτικῶν, ὥστε λησμονῶ τὰς φοβερὰς δι-
κηνσίας τοῦ παρόντος. Το μίσός μου
κατευναζέται ἐν μέσῳ τοῦ προσφιλοῦς
τοῦτου ὁνείρου. Ἀπὸ τῆς ἀποδόχμίσαις
μου, πολλάκις ἀνεμνήσθην τοῦ φρουρίου
τῆς Τραίης Ρομπραίης, ἡσιμονῶν οὕτω
πάντα τὰ ἄλλα. Ἄν ἐνίστατο ὑπέφερον
καὶ σὲ κατηγόρησα, τοῦτο συνέβη διότι
δὲν ἠλπιζον ὅτι θὰ εὐρεθῇ αὐθις ἐνταύ-

θα... παρὰ σοί!... Εἶναι ἀληθές. ὅτι
δὲν εἶμαι πλέον ὁ αὐτός, καὶ ὅτι δὲν
ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκρίνω-
μαι εἰς τὸ ὄνομα, ὅπερ μοι ἔδωκεν ἡ
μήτηρ μου. Μὴ μὲ ὀνομάζῃς πλέον Ἀ-
λέξανδρον, πριγκίπισσα. Ὁμιλεῖς πρὸς
τὸν στρατιώτην Βραβίνην.

Ἐσίγησε. Ψυχρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου. Παρετήρησε πινθίμως τὸ ἐρυθρὸν τοῦ περιλαίμιον. Ἐλυπεῖτο διὰ τοὺς λόγους οὗς εἶπε· δὲν ᾔξευρεν ὅτι ἡ στολή τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀντὶ νὰ προσθέτῃ εἰς αὐτὸν θέλγητρον, τὸν ἐταπαίνει. Ἡ ἐκρηγξίς τοῦ σφοδροῦ τούτου πάθους, ὅπερ τόσῳ περιπαθῆς ἐξέφραζεν ὁ Βρονίνης, εἶχεν ἀλλόκοτόν τινα χαρμηλὰ αἰχμαλωτίζοντα τὴν καρδίαν τῆς περιγυπίσσης. Ἐγίνετο αὕτη τὴν γλυκύτητα τοῦ ἀπαγορευμένου καρποῦ. Δὲν ἔλαβε πλέον τὸν χυδαῖον στρατιώτην ὑπὸ τὸν ἐρυθρὸν αὐτοῦ μανδύαν. Ἐν τῇ φαντασίᾳ τῇ, περίστατο ὁ στρατιώτης τοῦ ἄσματος· ἢ τοῦ θεάτρου, ὁ στρατιώτης ὁ φρουρῶν καὶ ἄδων τὸ ἄσμα τῆς μεγακρουσμένης πατρίδος, ὁ στρατιώτης ὁ λιποτακτῶν καὶ καταδικάσμενος. Οὗτος δὲ αὐτὴν ἐπρὸς χαρμὴν τὸ ἄγνωστον, τὸ ἔκτακτον, τὸ ἰδανικόν. Τὸ ἐρυθρὸν περιλαίμιον τοῦ Βρονίνη ἦτο διὰ τὴν περιγύπηνσαν κόσμος ἐπίσης λαμπρὸς, ὡς αἱ ἐπωμίδες τοῦ ἀξιωματικοῦ διὰ τὴν ἀπλοεὲς θυγατέρα τοῦ μανζίκου.

Ἡ Βεράττακα, ὡς ἐκ τούτου, ἔβλεπε τὸν νέον μετὰ τῆς ἐξάψεως καὶ ὑπερηφανίας, ὥσανοι εἶχε συγκεντρώσει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀρκετὸν ἔρωτα, ὅπως ἀνταμείψῃ αὐτὸν κρειδῶς διὰ τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸ μῖσος ὀλοκλήρου τοῦ κάσιου. — Αἶψαν δὲ ὅμως ἐσκυθίσωπασε.

— Μοί ἐμίλησας, εἶπα, περὶ τῶν βα-
σάνων σου. Ἀλέξανδρε, Ἄλλ' ἐγὼ δὲν
σε εἶπον τίποτε περὶ τῶν ἰδικῶν μου.
Αὐτοῦ ἐχωρίσθημεν, δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἡ
ἡγεμονία καθ' ἐκάστην νὰ γέρω προ-
σωπιδία ὑπεκρίσεως καὶ ὅτι καθ' ἐκά-
στην ἡγεμονία νὰ ψεύδωμαι. Ὄρει-
λον νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστάμεν τοῦ
συνταγματάρχου Γουρσοῦ, νὰ ἀπο-
καρμίσω τὰς ἐπανείας τοῦ, νὰ τὸν κάμω
νὰ λησμονῇς ὅτι σὲ εἶχον προτιμήσει
πρὸ αὐτόν. Ἄ! δὲν ἀπτόλῃον εἰς αὐ-
τὸν λέξιν, βλέμμα, μειδίαμα, ὅπερ νὰ
μὴ ἐτραυμάτιζε τὴν καρδίαν μου καὶ
νὰ μὴ τὸ θεώρουν ὡς τὸ ἐσχατὸν τοῦ
ἐξευτελισμοῦ. Ἦδη δέ, ὅτε σὲ ἐπανα-
θλέπω, Ἀλέξανδρε, συναισθανομαι ὅτι
μᾶλλον ὅτι ἐφέρθην δολίως καὶ ἀξιο-
καταφρονήτως πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖ-
νον. Σὺ εἶσαι, εἶπες μου, μόνον δυστυχής.
Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι ἐνοχος, διότι ἐξηπά-
τησα τὸν πατέρα μου, ἐξηπάτησα τὸν
συνταγματάρχην, ὅστις εἶναι ὁ τιμιώτε-
ρος ἀξιώματικὸς τοῦ στρατοῦ, κατὰ

τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τοῦ τσάρου. Ἐν-
θριῶν ἐνώπιόν σου, Ἀλέξανδρε, διότι
εἶμαι ἀξία τῆς περιφρανῆσός σου, καὶ
οὐδεὶς ἀγαπᾷ ἐκείνον τὸν ὁποῖον περι-
φρονεῖ.

Ὁ Βρονίνης ἐπλησίασε καὶ λαβὼν
τὴν χεῖρά της τὴν ἔσπασθη μετὰ σε-
βασμοῦ πλήρους ἔρωτος.

— Ἐγὼ λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ σέ
κατηγορήσω ἐγὼ, σὲ, ἥτις τόσῳ αὐστη-
ρῶς καταδικάζεις τὴν καρδίαν σου; Τί
εἶναι ἐγὼ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ συν-
ταγματάρχου, ἀρχηγῶ μου, ἀνταρστού
μου, ὅστις ἀσχολεῖται νὰ ἀνακουφίσῃ
τὴν τύχην μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγὼ
προδίδω τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ; Τί εἶ-
μαι ἐγὼ; Προδότης! Ἀλλὰ τὸ πεπρω-
μένον τοῦ ἔρωτός μας πταίει εἰς ταῦτα
πάντα, αὐτὸ μᾶς συνδέει καὶ μᾶς ὥθει
νὰ ἀνατρεψόμεν πάντα τὰ προσκόμμι-
τα. ἅτινα μᾶς διαχωρίζουσι. Τί ἐνδι-
φέρει! Ὁ βάρβαρος, εἰς ὃν βαδίζομεν,
δὲν ρυπαίνει τὴν καρδίαν μας. Καὶ ἂν
εἴμεθα πιστοὶ εἰς τοὺς ὅρκους μας, ὁ
θεὸς θὰ μᾶς συγχωρήσῃ, διότι ἐπροδώ-
σαμεν τὰ καθήκοντα, ἅτινα ἐπέβαλεν
εἰς ἡμᾶς ἡ βία!

Ἡ Βεράτσκα, τεταραγμένη, προσε-
πάθησε νὰ ἀνθεῖξῃ εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς
καρδίας της καὶ ἀπωθήσῃ τὸν τολμη-
ρὸν Βρονίνην.

— Ὅχι, Ἀλέξανδρε! ἀναχώρησον.
Δὲν θέλω νὰ σέ ἀκούω ἐξευτελιζόμενον.
Εἶσαι στρατιωτικὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ
θυσιάσῃς χάριν ἐμοῦ τὴν τιμὴν σου!
Ὁ ἔρως εἶναι μόνον ἀναστολή ἐν τῇ φι-
λοδοξίᾳ βίᾳ τοῦ ἀνθρώπου. Βραδύτερον
δὲ, ὅταν ὁ ἔρως σου σθεσθῇ, ὅταν ἡ
καρδία σου ἐρασθῇ τῆς δόξης, καὶ ἐν
τούτοις θὰ τήκεται ἐν ἐπονειδίστῳ ἄ-
δρανείᾳ, ἵσως θὰ μὲ κατηγορήσῃς ὅτι
σὲ ἐστέργει τῆς ἀτομικῆς ὑπολήψεως,
ἥτις εἶναι ἡ ὑπερηφάνια τοῦ ἀξιωματι-
κοῦ.

— Τοῦ ἀξιωματικοῦ! ἐπακέλαθε
μετὰ νικρίας ὁ Βρονίνης.

— Θά γίνῃς πάλιν, Ἀλέξανδρε. Πί-
στευσον εἰς τὴν εἰλικρινείᾳ μου, καὶ
μὴ μὲ βασανίζῃς σκληρῶς, ὑπεπτεῦ-
σκον ἐκείνην, ἥτις ἠπάτησε τὸν συνταγμα-
τάρχην, ὅτι δύναται νὰ ἀπατήσῃ καὶ
σὲ ἐπίσης. Σοὶ ὑπόσχομαι, φίλε μου,
νὰ κρατήσω ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη τὸν Γου-
ροσλῶφ ἐντὺς τῶν ψυχρῶν ὁρίων τοῦ
σεβασμοῦ, καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψω αὐτῷ νὰ
ἐλθῇ ἡ δυνάμεις, ἡ ζήλοτυπίαν
... Χάρις δὲ εἰς τὴν ἀνυπόφορον ταύ-
την κωμωδίαν, δυνάμεθα νὰ περιμένω-
μεν ὅπως ὁ πατήρ μου ἐπιτύχῃ τὴν
χάριν σου...

— Νὰ περιμένω! πάντοτε νὰ περι-
μέω! ἀνέκραξεν διακόψας αὐτὴν ὁ Ἀ-
λέξανδρος, — καὶ ἐνῶ σὺ θὰ μειδίῃς πρὸς
τὸν Γουροσλῶφ, αὐτὸς θὰ δύναται νὰ

μὲ βασανίζῃ ὡς ἐπανκατατήσαντα δοῦ-
λον, νὰ διατάξῃ νὰ μὲ ἀπαγγονίσωσιν
ὡς κλεπτήν, ἢ νὰ μὲ φονεύσωσιν ὡς
λυσσώτα κύνες... Νὰ ἀναχωρήσω!
Νὰ περιμένω! Ὅχι, ἡ ἐκλογὴ μου ἐ-
γένετο, μένω.

Αὕτῃ τὸν παρετήρει ὡς ἂν οὐδὲν ἐ-
νόει:

— Μένεις, Ἀλέξανδρε!

— Καὶ διὰτί ἡ ἐκπληξίς αὕτη;
Θέλω νὰ τελειώσω. Ἡ τοιαύτη ζωὴ
μοὶ εἶναι βάρος. Νὰ ἀπατῶ, νὰ ψεύδω-
μαι, νὰ ὑπακούω πάντοτε καὶ νὰ λεί-
χω τὴν πληττουσάν με χεῖρα, εἶναι
δυνατὸν τοῦτο; Μὴ φοβῆσαι ὁμῶς. Ἀ-
ναχώρησον ἐκ τῆς σκιάδος ταύτης. Οὐ-
δαίς θὰ ὑποπτεῖται ὅτι συνηντήθημεν.
Προτιθεμαι νὰ λιποτακτήσω. Θὰ μὲ
συλλάβωσι καὶ θὰ μὲ τουφεκίσωσι. Θὰ
ῥῆμαι δὲ εὐτυχὴς νὰ συλλογίζωμαι ἀπο-
θήσκων, ὅτι ἡ ὠρμία Βεράτσκα θὰ
κλύσῃ τὸν στρατιώτην Βρονίνην.

Καὶ ἡ μήτηρ σου, Ἀλέξανδρε;
ἐπὶ τῆς ἀπλῆς ἡ νεάνις.

Ὁ νεὸς ὠχρίασε καὶ ἐρίγησε.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐκούσθη πρότος
βρυγμάτων εἰς τὸν ἐλικρείδῃ ἀτραπὸν, τὴν
ἀνύσαν εἰς τὴν σκιάδα.

— Ἐρχονται! ψιθύριζεν ἡ Βεράτ-
σκα, διὰ πνιγμένης φωνῆς.

— Ἄν εἰσέλθωσιν, ἂν μὲ εὕρωσιν
ἐδῶ, ἀπώλεθες! εἶπεν ὁ Βρονίνης, ἐξε-
τάζων τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σκιάδος ἐν-
τρομος.

— Μὴ φανῇς, ἐπακέλαθεν ἡ νεάνις.
Οὐδαίς θὰ τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ
ἀγιαστικῷ τούτῳ καὶ νὰ σὲ ζητήσῃ.
Αἰῶνιαι εἰκόνες θὰ σὲ προστατεύσωσιν,
Ἀλέξανδρε.

X

Ἡ ἐπιθεώρησις

Ὁ ἥχος πολλῶν φωνῶν ἀνέμειχθη εἰς
τὸν κράτον τῶν βρυγμάτων καὶ τὸν θροῦν
τῶν κλάδων.

— Δὲν πρέπει νὰ σὲ ὑποπτεύωσι,
πριγγίπησσα, εἶπε ζωηρῶς ὁ στρατιώ-
της. Δύναμαι νὰ ἐλισθίσω ἐκ τοῦ πα-
ραθύρου τούτου, χωρὶς νὰ μὲ ἴδωσιν,
εἰς τὸ φύλλωμα τῶν πράσιων, καὶ ἐ-
κείθεν νὰ πηδήσω εἰς τὸν χεῖμαρρον. Θὰ
βυθισθῶ εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπερ εἶναι βελύ...

— Σὺς τὸ ἀπαγορεύω Ἀλέξανδρε.
Θὰ ἀπολεσθῇς, εἶπεν ἡ πριγγίπησσα
ἐντρομος.

— Δὲν σοὶ εἶπον, ὅτι ἐπόθουν νὰ ἀ-
ποθάνω;

Καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον
τῆς σκιάδος.

— Μείνε, μείνε, ἂν μὲ ἀγαπᾷς, εἶ-
πεν ἡ Βεράτσκα, δρᾷττουσα αὐτὸν ἐκ
τοῦ βραχίονός.

Ὁ Βρονίνης ἔστη.

— Δὲν δύναμαι νὰ μείνω, εἶπεν, ἡ
ὕπὸ ἑνα καὶ μόνον ὄρον, πριγγίπησσα.
Ἄν συγκατανεύσῃς εἰς αὐτόν, θὰ ἔχω
ἐμπιστοσύνην εἰς σὲ καὶ δὲν θὰ φοβοῦ-
μαι ὅτι θὰ μὲ προδώτῃς.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ὄρος οὗτος, Ἀ-
λέξανδρε;

Ὁ στρατιώτης ἤναψε τὰ σθεσθέντα
ὕπὸ τοῦ ἀνέμου κηρία.

— Πριγγίπησσα Μουριάκιν, γονυπέ-
τησον ἐνώπιον τῆς εἰκόνας ταύτης τῆς
προστάτιδος σου, πρὸς ἣν ἤθελες νὰ ἀ-
παγγαίλῃς κατηραμένον ὄρκον, καὶ ἐπανε-
λάβε ἐκείνον, ἐν θὰ σοὶ ὑπαγορεύσω
ἐγὼ.

— Σοὶ ὑπακούω, Ἀλέξανδρε. Εἶσαι
ἀπὸ τοῦ νῦν ὁ κύριός μου.

Ἡ νεάνις ἐγονυπέτησε. Ὁ Βρονίνης
ἦτο ἀκτινοβόλος καὶ ὠραῖος, ὡς ὁ ἐκ-
πεσὼν ἀρχάγγελος. Τὸ πῦρ τοῦ πάθους
μιτεμόρφον τὸ πρόσωπον ἐκείνου, τὸ ἄλ-
λοτε διαυγὲς καὶ μειδῶν, καὶ εἶτα κα-
ταστὰν μελαγχολικόν, δύσπιστον καὶ
λυγρὸν. Ὁ στρατιώτης ἐξηκολούθησε
διὰ σταθερᾶς φωνῆς:

— Οὐδέποτε θὰ δεχθῶ διὰ μυστη-
ρά μου τὸν συνταγματάρχην Γουροσ-
λῶφ!

— Ὅχι, δὲν δύναμαι νὰ ἐκφωνήσω
τοιούτον ὄρκον, ἐπακέλαθεν ἡ νεάνις,
διότι ἂν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ζωῆς σου,
Ἀλέξανδρε, θὰ ἠναγκαζόμην νὰ παρα-
εἰλάμην τὸν ὄρκον μου.

Ὁ Βρονίνης τὴν παρετήρησε ψυχρῶς.

— Ἡ ζωή μου εἶναι οὐδὲν ἀπέναντί
τοῦ ἔρωτός μου, Βεράτσκα. Δὲν θέλω
νὰ γίνῃς σύζυγος τοῦ θανάτου ἐκείνου.
Αὐτὸς μὲ ἐμπόδισε νὰ σὲ ἴδω, καὶ σὺ
ἠναγκασθῇς νὰ κολακεύῃς τὸν βλακώ-
δη ἔρωτά του. Ζήλοτυπῶ τὸν ἀνθρώπον
ἐκείνον, πριγγίπησσα. Ἄν δὲν κάμῃς
τὸν ὄρκον τούτον, λιποτακτῶ.

Ἡ Βεράτσκα ἐντρομὸς ἔτεινε πρὸς
αὐτὸν τὰς χεῖρας καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον
ἐκ τῶν ὤγκων παρειῶν της.

— Ὑπακούω, Ἀλέξανδρε, εἶπε χαμη-
λοφώνως. Ὡ μῆτέρ μου, ὦ ἀγία μου
προστάτις, εἰσακούσάτέ μου. Οὐδέποτε
θὰ λάβω ἄλλον σύζυγον, πλὴν τοῦ Ἀ-
λέξανδρου, εἴτε σωθῇ, εἴτε ἀπολεσθῇ
οὗτος, εἴτε στρατιώτης εἶναι, εἴτε ἀξιω-
ματικός, εἴτε ἐλεύθερος, εἴτε ἐν εἰρκῇ!

— Ὡ Βεράτσκα μου! ἀνέκραξεν ὁ
ἀσύνετος Βρονίνης, χρυσῇ καρδίᾳ, μοὶ
ἀνοίγῃς τὸν παράδεισον.

Τὰ βήματα ἐπλησίαζον. Ἡ πριγγί-
πησσα ἀνέσυχος ἤκρατο τῶν φωνῶν,
αἶτινες ἤκούοντο καθαρώτεροι.

— Ἰδὲν, μὲ ἀφίνει νὰ ἀναχωρήσω,
Ἀλέξανδρε;

— Ναί, εἶπεν ὁ στρατιώτης, ἐγείνων
αὐτὴν καὶ σφίγγων εἰς τὸ στήθος του.
Ἀλλὰ εἴξευρε καλῶς, προσηύχῃς κόρη,
ὅτι ἀπὸ τοῦδε δύναμαι νὰ δυσπιστῶ εἰς

τὸ μέλλον, εἰς τὴν τύχην, εἰς τὴν εὐτυχίαν, εἰ, πάντα, εἰς σὲ ὅμως οὐδέποτε. Θὰ ὑποφέρω πάντα τὰ μαρτύρια, θὰ ἀποδεχθῶ πάσας τὰς ταπεινώσεις, διότι σὺ μὲ ἀγαπᾷς. Ἄ! ἔστω εὐλογημένη ἡ συμφορὰ μου, διότι χάριν αὐτῇ ἐκρίθην ἄξιος τῆς ὁμιλογίας ταύτης, ἥτις πληροῖ τὴν καρδίαν μου χαρῆς καὶ ὑπερφανείας! Ὡ πολύτιμον ἐνθρόνιον περιλαίμιον τοῦ στρατιώτου, πρὸ μικροῦ σὲ ἐσχιζον μετὰ λύπης! Νυν σὲ εὐλογῶ, διότι σὺ μὲ προσήγγισας εἰς τὴν Βεράτσκαν!

Μακρὰν ἤκούσαντο αἱ σάλπιγγες, τὰ θρησκευτικὰ κέρατα καὶ αἱ ὑλάει τινὲς κυνῶν.

— Ἀκούεις; εἶπεν ἡ πριγγίπτσα, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐντρομος.

Τὰ βήματα κατηνθύνοντο πρὸς τὴν σκιὰν.

— Σὲ βεβαίως, ἔλεγέ τις φωνή. ἦν αἱ δύο ἐρατταὶ ἀνεγνώρισαν ὡς τὴν τοῦ πριγγίπτσου Μουριακίν, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου εἶναι κεκλημένη ἐν τῷ προσρήθῳ αὐτῆς ἀσύλω, ὅπου προσεύχετε εἰς τὰς ἁγίας εἰκόνας, συνταγματάρχα. Φοβεῖται πάντοτε μὴ τρομακισθῶ, ἢ μὴ φανερῶ εἰς τὸ κυνήγιον.

— Ἀγῶμεν νῦν τὴν κατὰ κράτος ἐξ ἀπορόπου, ἀπῆλθε ὁ Γουροσλώφ.

— Ἀνδράκριτε! τὸ εὐπρόσιτον εἶναι ἀπαρθεαστον. Ἄν θέλῃς νὰ διακινδυνεύσῃς τὴν ἐροῶν καὶ νὰ ἐπισύρῃς τὴν ὀργὴν τῆς Βεράτσκα, ἐγὼ ὀπισθοχωρῶ, εἶπε γελῶν ὁ πριγγίψ.

— Ἄ! δὲν συνειρίζω νὰ ὀπισθοχωρῶ ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, καὶ θέλω νὰ δοκιμάσω τὸν κίνδυνον τοῦτον.

Ὁ Βρονίνης πλήρως ἀπελπισίας, θεωρεῖ περὶ αὐτόν. Δὲν εἶχεν ὄπλα. Ἡ πριγγίπτσα διέφυγε τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἀπώθησεν ὀπίσω τῶν πορφυρῶν παραπετασμάτων, αἵτινα κατεβίβασε, καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὴν θύραν, κλινίζομένη λευκὴ ὡς σουδάριον καὶ προσπαθεῖσα νὰ μειδισθῇ.

— Καλῶς ἤλθετε, συνταγματάρχα Γουροσλώφ, εἶπεν αὐτῇ διὰ φωνῆς ἡσυχου, ἐνῷ ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς.

Ὁ συνταγματάρχης ἦτο πελιδνός καὶ παρετήρει τὴν σκιὰν μετ' ἀλλοκίτου ἐπιμονῆς.

— Ζητῶ περὶ ὑμῶν συγγνώμην, πριγγίπτσα, ἂν σὰς διατάρξῃς προσευχομένην.

Ἡ Βεράτσκα κατέβη βαθμίδας τινὰς καὶ ἐστρέφθη ἐπὶ τοῦ φυτεύματος.

— Εὐώθητι μετ' ἐμοῦ, εἶπεν ὁ πριγγίψ, ὅπως κρατήσωμεν τὸν Γουροσλώφ. Τὸν συνήντησα τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἄλσους, καὶ ἤδη θέλει νὰ μᾶς ἀφῇσῃ, αὐτὸς ὁ συνηθέστερος καὶ ὁ πιστότερος τῶν ξένων μας.

Ἡ νεανὶς ἠσθάνθη ἐαυτὴν λιποθυμοῦ-

σαν. Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ. Οἱ λόγοι ἐξέπνεον εἰς τὰ χεῖλη τῆς. Εσκέπτετο μετὰ θαύμασμον ἀγωνίας, μὴ ὁ Γουροσλώφ κατετκόπειται τὸν Βρονίνην καὶ ἀνεκάλυψε τὸ μυστικόν των.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, παρατηρῶν ἀσκαρδομικτὴ τὴν πριγγίπτσαν. Ἐννοῶ: ἡ δεσποινὶς ἐξεπλάγη ἐκ τῆς αἰφνιδίας μου ἐπισκεψῆς. . . . Ἄς μοὶ συγχωρήσῃ ὅμως τὴν ἀνυπομονήσάν μου, τὴν ὁλὴν ἀσύνετον ἀναμνησάτω.

Ἡ Βεράτσκα προσεπάθει νὰ ἀσθενῇ: νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τοῦ φόβου τούτου, ὅν ἐξ ὄψεεν ὁ συνταγματάρχης, ἀλλ' αὐτὸς διέκοψεν αὐτὴν προσθεὶς:

— Πριγγίψ, ἡ θυγάτηρ ὑμῶν θὰ εἴ: ἀνακινῶν ἐπιστολὴν, ἣν ἔσχον τὴν τόλμην νὰ ἀπευθύνω πρὸς αὐτήν. . . . Σὺς παρὰ κλῆθ' ὅδε, ὑψὺ ὅτι εἶ, νὰ μὴ καταπέσῃς τὴν γνώσιν τὴν ἀπάντησιν σου κατὰ τὴν προσεχῆ ἐπιβίωσιν. . . . Ἴσως ἡ πριγγίπτσα τότε θὰ εἴη ἀπὸ γελμένη τὴν ἀποφασίν μου, ἐνῷ ἐγὼ θὰ κρητύλωμι περὶ τῆς τύχης τοῦ νέου Βρονίνου, τοῦ προστατευομένου μας.

Ὁ συνταγματάρχης ἀπήγγειλε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις σφίγγων τοὺς ὀδόντας. Χωρὶς ἔσθ' ἀπεριμένει ἀπάντησιν ἀπαρακύνθη κατεσπευσμένη πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν τοῦ πριγγίπτσου.

— Ὁ πτωχὸς συνταγματάρχης! Εἰ ναι-τρέλλες εἰς ἔρωτος, ἀνέκραξεν ὁ γέρον αὐλικός, σιγνρίζομενος ἐπὶ τοῦ βαλάντου τῆς θυγατρὸς του. Ἄ! γνωρίζω πολὺ καλὰ ποῖν ἀπόρρσι: τὸν περιμένει.

— Εἰσθε βεβαίως, πάτερ μου; εἶπεν ἡ Βεράτσκα, καταστέλλουσα τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας τῆς. Ὁ ἀγαθὸς Γουροσλώφ εἶναι ἀξιωματικός: ἔχων ἄξιαν καὶ χαίρει τὴν ὑπόληψιν τοῦ Τσάρου. Δύναται νὰ προβῇ εὐσεβῶς, καὶ τίς εἶδε ἴσως βραδύτερον. . . .

— Ἄ! εἶπεν τὴν φωνὴν ταύτην ὁ πριγγίψ ἐκπληγεί. Δὲν εἴδευον ὅτι ἡ θυγάτηρ μου εἶναι τόσῳ φιλόδοξος! Τοῦτο ὅμως ἀποβλέπει εἰς σὲ κα μόνην.

— Ὁ πτωχὸς πατήρ! μὲ πιστεῖς, ἐσκέπη ἡ Βεράτσκα, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ πιστεύῃ. Ἡ εὐτυχία μου καὶ ἡ ζωὴ μου δὲν ἀνέκουντι πλέον εἰς ἐμέ, ὡς ἐπίσης ἡ εὐτυχία αὐτοῦ καὶ ἡ ζωὴ δὲν ἀνέκουντι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. . . . Νὰ κερδήσωμεν καιρὸν, ἰδού ὁ σκοπὸς μας, ἡ ἐλπίς μας, ἡ μόνη ἡμῶν φιλαδέλφεια!

Ὁ πριγγίψ ἐπέστρεψε μετὰ τῆς θυγατρὸς του εἰς τὸ φρονίριον. Πλήθος εὐγανῶν εὐρίσκατο ἥδη ἐκεῖ, συντρόφων ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ πριγγίπτσου, καὶ οὗ: ἡ ὡραία ἡ φιλόδοξος, ἡ ψυχρὰ Βεράτσκα, ὥρμησε νὰ δεξιωθῇ εἰς τὸ γέφυμα.

Ὁ Βρονίνης δὲν ἐτόλμας νὰ ἐξελθῇ τῆς σκιᾶς πρὸ τῆς νυκτός. Ἀλλὰ πρὸς

μεγάλην αὐτοῦ ἐκπληξίν δὲν ἐτιμωρήθη διὰ τὴν ἀπουσίαν του. . . .

(Συνέχεια εἰς τὸ προεχές.)

ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμούνδου de Amicis)

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ λοχίαὶ καὶ ἀπλοὶ ἐπὶ στρατιῶται ἵπταντο πρὸς στιγμὴν καὶ προσεπάθουν νὰ σταματήσωσι καὶ τοὺς λοιποὺς φωνάζοντες. Σταῦτε! δὲν εἶνε τίποτε! ἀντιμετωπίσατε τὸν ἐχθρόν! πῦρ! εἶνε μόνον ἐν τάγμα, ὡς ἡμεῖς!— Ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ: ἡ φυγὴ πανταχόθεν δὲν εἶχε πλέον φραγμόν. Ὅσοι εἶχον ἐπιθυμίαν ν' ἀντισταθῶσιν ἐκτύπων τὸ μέτωπον, ἔδακνον τὰς χεῖρας, ἠπείλουν, ἀντήλασσαν ὅπως ἦτο δυνατόν ἐν τῇ ταραχῇ ἐκείνῃ προσταγὰς, συμβούλας, νεύματα, μέχρις οὗ κατέρωθον τέλος νὰ σχηματίσωσιν ἐν ἀπόσπασμα ἐκ πεντήκοντα ἢ ἑξήκοντα ἀνδρῶν. Τότε διέσχισαν πλάγιος τὸ πρᾶν: καὶ τρέχοντες ἐν ἀπελπισίᾳ ἐβόρσαν πάντες πρὸ μιᾶς γερύρας, ζευγνυσάμενοι τὰς ὀχθὰς τοῦ ἐν τῇ καίλῳ ῥυακος, πρὶν ἢ φθάσῃ τὸ λοιπὸν σῶμα τῶν φυγάδων. Ἐκεῖ παρετάχθησαν πρὸ τῆς ὁδοῦ, στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ ἀναμειγῶς οἱ συνεστειγμένοι ἑταῖροι πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ ἀπόφασιν ἔχοντες νὰ ἐμποδίσωσι τὴν διόδον.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐβόρσαν τὸ σῆνος τῶν λοιπῶν στρατιῶτων. Ἦσαν ὡχροί, ἀσθμαίνοντες, μὲ παρηλυσμένην μορφήν, οἱ πλείστοι ἄσχετοι τὴν κεφαλὴν καὶ ἄσχοτοι. Φθάσαντες εἶδον ἐνώπιον αὐτῶν τὸν φραγμόν ἐκεῖνον, τὰ προτεινόμενα κατ' αὐτῶν εἶφι, πιστόλια, λόγχας. Ἰδιστασαν πρὸς στιγμὴν, εἴτα καταληφθέντες ὑπὸ πανικοῦ ἀνέκραξαν πάντες ὁμοῦ—Τόπον!—Ἀντιμετωπίσατε τὸν ἐχθρόν! ἀπήντησε φωνὴ ἀποφασιστικὴ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ἔπετον αἱ πρῶται ἐχθρικοὶ σφαῖραι. Τότε τὸ στίφος ἐκείνο τῶν ἀθλίων ἐπέ-